

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyně Mgr. Karolínou Šorbanovou ve věci

žalobce: **J [redacted] N [redacted], narozený [redacted]**
bytem [redacted]
zastoupený obecnou zmocněnkyní Květou Kubešovou
se sídlem Jubilejní 53/57, 371 01 České Budějovice

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti, IČO 00025429**
se sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2 - Nové Město

o zaplacení 82 500 Kč s příslušenstvím

t a k t o :

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku ve výši 36 000 Kč a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žaloba na zaplacení částky 46 500 Kč a zákonného úroku z prodlení dle nařízení vlády č. 351/2013 Sb. z částky 40 000 Kč se zamítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá odškodnění nemajetkové újmy ve výši 82 500 Kč, odpovídající odškodnění za nepřiměřenou délku řízení vedeném pod sp. zn. [redacted] u žalované a následně i před Městským soudem v Praze pod sp. zn. [redacted] kdy počátek řízení žalobce stanovil ke dni 15. 11. 2016 a to až do současnosti, kdy toto řízení trvá nepřiměřeně dlouhou dobu, neboť žalobce se domáhal odškodnění oběti trestného činu, kdy

žalobci byla přiznána pouze částka ve výši 10 000 Kč, kdy požaduje odškodnění za způsobené těžké zranění. Zároveň žalobce požadoval přiznat zákonný úrok z prodlení z částky 40 000 Kč, která by mu měla být poskytnuta ze strany žalované jako oběti trestného činu v rámci správního řízení.

2. Žalovaná ve svém vyjádření uvedla za situace, že žalobce v rámci ústního jednání specifikoval, že se nedomáhá odškodnění za nesprávný úřední postup policie při vyšetřování trestného činu, nýbrž se domáhá odškodnění nemajetkové újmy za nepřiměřenou délku správního řízení, týkající se odškodnění jeho osoby jako oběti trestného činu a to v řízení před správním úřadem i před soudem, že je nutno rozlišovat mezi správním řízením soukromoprávní a veřejnoprávní povahami, což má následně vliv na věcné posouzení vzneseného nároku, dle žalované nárok žalobce je pak veřejnoprávní nárok, nikoliv soukromoprávní nárok, a proto je nutno rozdělit správní řízení jednak na část od podání žádosti do rozhodnutí správního orgánu ze dne 15. 11. 2016 a následně na část od doručení zrušujícího rozhodnutí Městského soudu v Praze do rozhodnutí žalované ze dne 9. 11. 2018. Ve vztahu k správnímu řízení do rozhodnutí ze dne 15. 11. 2016 pak nebyla povinnost vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě dodržena, průběh správního řízení lze považovat za nesporný, nárok žalobce v tomto směru je však promlčen. Ve vztahu k správnímu řízení vedenému po doručení zrušujícího rozsudku Městského soudu v Praze, vydaném pod číslem jednacím [REDAKCE] tj. od 23. 4. 2018 do ukončení této části správního řízení, tj. do 13. 11. 2018, kdy nabylo právní moci rozhodnutí ze dne 9. 11. 2018, pak žalovaná připustila existenci odpovědnostního titulu, přičemž konstatovala porušení práva a omluvu. Ve vztahu k řízení vedenému u Městského soudu v Praze pod sp. zn. [REDAKCE] a řízení vedené pod sp. zn. [REDAKCE] pak ve vztahu k řízení pod sp. zn. [REDAKCE] kdy rozhodnutí nabylo právní moci 4. 5. 2018, vznesla námitku promlčení, k pozdějšímu řízení, vedenému pod sp. zn. [REDAKCE] má za to, že délka daného řízení neumožňuje vyslovit závěr o existenci odpovědnostního titulu.
3. Dle procesních stanovisek mezi účastníky nebylo sporu, že žalobce uplatnil svůj nárok u žalované žádostí ze dne 16. 11. 2018 s tím, že žádost žalované byla doručena 19. 11. 2018, ze strany žalované nároku nebylo vyhověno, stanovisko bylo až ze dne 20. 2. 2020. Rovněž nebylo sporu, že v řízení vedeném pod sp. zn. [REDAKCE] bylo vydáno první rozhodnutí dne 15. 11. 2016.
4. Z podstatného obsahu správního spisu žalované, sp. zn. [REDAKCE] a to od doby vymezené žalobcem, tj. od 15. 11. 2016, kdy tohoto dne bylo vydáno rozhodnutí žalované pod č.j. [REDAKCE] kdy žadateli – nynějšímu žalobci byla přiznána částka 10 000 Kč, co do částky 40 000 Kč byla žádost žalobce zamítnuta, rozhodnutí nabylo právní moci dle vyznačené doložky 18. 11. 2016. Jeho žádost u žalované se týkala požadavku poskytnutí peněžité pomoci jeho osobě jako oběti trestného činu dle Z.č.45/2013 Sb. Dále je ve spise záznam ze dne 2. 5. 2018 s tím, že byl vydán rozsudek MS v Praze ze dne 23. 4. 2018, č.j. [REDAKCE] [REDAKCE] kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalované ze dne 15. 11. 2016. Dne 7. 6. 2018 bylo doručeno žalované podání obecné zmocněnkyně s tím, že je zde dán požadavek doplacení částky 40 000 Kč s tím, že referent si zjišťuje, že je nutné prokázat plnou moc k jednání před žalovanou za žalobce, žadatele. Následně byl žadatel vyzván dne 11. 6. 2018 k doložení plné moci obecné zmocněnkyni. Dne 26. 6. 2018 žadatel předložil doloženou plnou moc pro své zastoupení. Ze strany žalované bylo pak žádáno Okresní státní zastupitelství v Českém Krumlově a Policie ČR přípisem ze dne 27. 6. 2018 o zapůjčení spisů, a to vyšetřovacích spisů Policie ČR a spisů vedených Okresním státním zastupitelstvím. Dozorový spis byl žalované doručen 10. 7. 2018, ze strany policie byl jeden spis zaslán dne 11. 7. 2018, další dva spisy byly zaslány 17. 7. 2018. Ze strany žalované obecná zmocněnkyně žalobce byla vyzvána k doplnění žádosti podáním ze dne 20. 7. 2018, ze strany žadatele byla žádost doplněna 1. 8. 2018, a ze strany žalované pak dne 9. 11.

2018 bylo vydáno rozhodnutí pod č.j. [REDAKCE] kterým byla zamítnuta žádost o poskytnutí částky ve výši 40 000 Kč, byla přiznána částka 10 000 Kč s tím, že rozhodnutí bylo doručeno obecné zmocněnkyni žalobce 13. 11. 2018. Ze strany žalované pak obecná zmocněnkyně na základě přípisu před rozhodnutím 18. 9. 2018 byla poučena o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, poučení jí bylo doručeno 1. 10. 2018. Dále je zde založen rozsudek Městského soudu v Praze, č.j. [REDAKCE] ze dne 14. 5. 2020.

5. Z podstatného obsahu spisu Městského soudu v Praze, sp. zn. [REDAKCE] soud zjistil, že dne 30. 11. 2016 byla u Krajského soudu v Praze podána žaloba, kdy se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 15. 11. 2016. Ze strany Krajského soudu v Praze byl žalobce vyzván k zaplacení soudního poplatku podáním ze dne 2. 12. 2016, ze strany žalobce soudu 12. 12. 2016 byla zaslána kopie napadeného rozhodnutí, soudní poplatek byl zaplacen dne 9. 12. 2016, a ze strany Krajského soudu v Praze usnesením ze dne 13. 12. 2016 věc byla postoupena Městskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému. Usnesení nabylo právní moci 20. 12. 2016, spis byl doručen MS v Praze 28. 12. 2016. Na základě pokynu soudce ze dne 3. 1. 2017 bylo zasláno žalované, aby se vyjádřila k žalobě s tím, že jí byla doručena žaloba dne 9. 1. 2017, zároveň žalovaná byla vyzvána, aby předložila správní spis, žalovaná se vyjádřila podáním ze dne 27. 4. 2017, spisový materiál byl soudu ze strany žalované předložen dne 2. 5. 2017. Poučení bylo doručeno žalobci 5. 5. 2017, obecná zmocněnkyně se vyjádřila dne 11. 5. 2017. Replika byla zaslána žalované na základě pokynu soudce ze dne 27. 7. 2017, 23. 4. 2018 pak rozsudkem MS v Praze bylo zrušeno rozhodnutí žalované ze dne 15. 11. 2016 s tím, že rozhodnutí bylo vydáno pod č.j. [REDAKCE] a rozhodnutí nabylo právní moci 4. 5. 2018. Tímto došlo k pravomocnému skončení předmětného řízení.
6. Podstatným obsahem spisu Městského soudu v Praze, sp. zn. [REDAKCE] soud zjistil, že žalobce dne 29. 11. 2018 podal žalobu na zrušení rozhodnutí žalované, č.j. [REDAKCE] ze dne 9. 11. 2018, ze strany soudu byla obecná zmocněnkyně vyzvána k doložení plné moci na základě pokynu soudce ze dne 21. 12. 2018, obecná zmocněnkyně se vyjádřila 18. 1. 2019, s tím, že zároveň doložila plnou moc, vyjádření k žalobě na základě výzvy soudu pak ze strany žalované bylo dáno v jeho písemném podání ze dne 5. 2. 2019, zmocněnkyni bylo zasláno vyjádření žalované s výzvou k věci na základě pokynu soudce ze dne 14. 2. 2019, kdy obecná zmocněnkyně se vyjádřila dne 1. 3. 2019, dne 15. 7. 2019 obecná zmocněnkyně požadovala sdělení k předmětné žalobě, kdy dosud nebyla vyzvána k zaplacení soudního poplatku, ze strany soudu bylo reagováno přípisem soudce ze dne 14. 8. 2019, kdy zároveň rozhodující soudce sdělil žalobci, že 14. 1. 2019 byla MS postoupena stížnost žalobce, kterou podal u Nejvyššího správního soudu dne 27. 11. 2018 s tím, že tato stížnost je dle svého obsahu také žalobou, kdy řízení je vedeno u zdejšího soudu pod sp. zn. [REDAKCE] kdy obě směřují proti totožnému rozhodnutí správního orgánu, kdy Městský soud pak řízení o obou žalobách spojí před rozhodnutím ve věci ke společnému projednání a věc rozhodne pod sp.zn. [REDAKCE] Žalobce se vyjádřil podáním doručeným soudu 17. 10. 2019, kdy nebyl dán souhlas se zařazením věci s předpokládáním projednáním ve třetím čtvrtletí r. 2020, kdy na to reagoval soudce přípisem ze dne 4. 11. 2019, který byl doručen obecné zmocněnkyni 8. 11. 2019, ze strany soudce pak přípisem ze dne 22. 4. 2020 bylo vyžadováno zapůjčení spisu Policie ČR, a rovněž bylo sděleno, že nelze zapůjčit OS Praha 2 předmětný spis s ohledem na žádost o zapůjčení. Spisové materiály ze strany Policie ČR byly předloženy soudu dne 5. 5. 2020, rovněž další požadovaný spis byl zapůjčen dne 7. 5. 2020, ze strany soudu bylo rozhodnuto dne 14. 5. 2020 pod č.j. [REDAKCE] [REDAKCE] kdy došlo ke spojení věci, a došlo ke zrušení rozhodnutí žalované ze dne 9. 11. 2018. Usnesení nabylo právní moci 22. 5. 2020, ze strany žalované byla podáním ze dne 28. 5. 2020 dána kasační stížnost proti rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 14. 5. 2020, kdy spis byl předložen Nejvyššímu správnímu soudu dne 11. 6. 2020 na základě výzvy Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2020. O kasační stížnosti prozatím nebylo rozhodnuto s tím, že spis

byl na krátkou dobu zapůjčen OS pro Prahu 2 s tím, že po dnešním ústním jednání spis bude vrácen Nejvyššímu správnímu soudu.

7. Podle ust. § 1 zákona č. 82/1998 Sb., stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.
8. Podle ust. § 5 zákona č. 82/1998 Sb., stát odpovídá za škodu, která byla způsobena za a) rozhodnutím, jež je vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení nebo v řízení trestním, za b) nesprávným úředním postupem.
9. Nesprávným úředním postupem je dle ust. § 13 odst. 1 citovaného zákona také porušení povinnosti učinit úkon anebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkon nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Právo na náhradu škody má ve smyslu ust. § 13 odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb., ten, jemuž byla nesprávným úředním postupem způsobena škoda.
10. Podle ustanovení § 31a zákona č. 82/1998 Sb., bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující.
11. Soud posoudil předmětnou věc podle § 5 písm. b), § 13 a 31a zákona č. 82/1998 Sb., když se žalobce po žalované domáhá jednak odškodnění nemajetkové újmy za nepřiměřenou délku správního řízení ve věci poskytnutí peněžité pomoci oběti trestného činu, majetkové škody-zákonného úroku z prodlení ze zatím neposkytnuté částky ve výši 40 000 Kč žalobci jako oběti trestného činu, když ve správním řízení o nároku žalobce dosud nebylo v plném rozsahu rozhodnuto, do částky 40 000 Kč nebylo vyhověno. Žalobce se obrátil na žalovanou se svým nárokem na odškodnění dne 16.11.2018, ze strany žalované nároku nebylo vyhověno s tím, že správní řízení je nutno rozdělit na jednotlivé úseky, kdy v otázce „prvního správního řízení“ do vydání rozhodnutí ze dne 15.11.2016, je nárok promlčen. Promlčen dle žalované je i nárok ve vztahu k tvrzené nepřiměřené délce řízení před MS v Praze pod sp.zn. [REDAKCE] které bylo pravomocně skončeno 4.5.2018 a nárok byl uplatněn až žalobou ze dne 15.10.2019 s doručením žalované dne 23.1.2020. V řízení tedy bylo prokázáno, že žalobce u žalované uplatnil nárok na náhradu nemajetkové a majetkové újmy ve smyslu § 14 odst. 1, 3 zákona č. 82/1998 Sb., uspokojen nebyl, proto věc může být projednána před soudem (§ 15 odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb.).
12. Pro úspěšnost žalob o náhradu škody proti státu je zásadní kumulativní splnění tří zákonných podmínek a to existence nesprávného úředního postupu či nezákonného rozhodnutí, vznik škody a existence vztahu příčinné souvislosti mezi škodnou událostí-tedy nesprávným úředním postupem či nezákonným rozhodnutím a vznikem škody na straně žalobce.
13. S ohledem na shora citovaná zákonná ustanovení a zjištěný skutkový stav se soud zabýval v první řadě otázkou, zda v průběhu správního řízení vedeného u žalované pod sp. zn. [REDAKCE] a to od doby vymezené žalobcem, tj. od 15. 11. 2016, kdy tohoto dne bylo vydáno rozhodnutí žalované pod č.j. [REDAKCE] do konečného rozhodnutí, které prozatím nebylo vydáno, respektive bylo zatím zrušeno, došlo k nesprávnému úřednímu postupu, konkrétně k porušení povinnosti vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.. V celém rozsahu správní řízení prozatím není skončeno. Žalobcova žádost u žalované se týká požadavku poskytnutí

peněžitě pomoci jeho osobě jako oběti trestného činu dle Z.č.45/2013 Sb. Dle judikatury Evropského soudu pro lidská práva a návazně i Nejvyššího soudu pro určité typy správního řízení platí a vznik újmy se presumuje, přičemž při jejím určení se postupuje shodně jako v případě újmy způsobené nepřiměřenou délkou civilního soudního řízení. Nejvyšší soud v rozsudku sp. zn. 30 Cdo 344/2014 ze dne 29. 9. 2015 (ale i v pozdějším rozsudku sp. zn. 30 Cdo 1876/2014,) vyložil: „Z judikatury ESLP dovodila právní doktrína následující otázky, jejichž zodpovězení je rozhodující pro aplikovatelnost čl. 6 odst. 1 Úmluvy v jeho civilní části (srov. Kmec a kol. Komentář k Evropské Úmluvě o ochraně lidských práv. C.H.Beck, Praha, 2012, s. 585.): 1) Jde zde o spor o právo nebo závazek, který je opravdový a vážný a jehož rozhodnutí má přímý vliv na existenci, rozsah nebo způsob výkonu daného práva nebo závazku? 2) Má toto právo nebo závazek svůj základ ve vnitrostátním právu? 3) Je právo nebo závazek, o které se v daném případě jedná, civilní (tj. soukromoprávní) povahy? [...] V případě správního řízení je tudíž nezbytné nejprve zodpovědět uvedené otázky. Při jejich kladném posouzení je nutné dojít k závěru o aplikovatelnosti čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Jelikož z tohoto ustanovení vychází rovněž Stanovisko [stanovisko Nejvyššího soudu sp. zn. Cpjn 206/2010 ze dne 13. 4. 2011], je nutné v takovém případě veškeré závěry ve Stanovisku vyjádřené aplikovat i na správní řízení, jež čl. 6 odst. 1 Úmluvy podléhají. Současně, hovoří-li Stanovisko o správních řízeních, má tím na mysli pouze ta správní řízení, na něž čl. 6 odst. 1 Úmluvy dopadá.“ V rozsudku sp. zn. 30 Cdo 1876/2014 ze dne 12. 4. 2016 pak Nejvyšší soud konstatoval: „Právní řád České republiky tradičně zařazuje sociální podporu, která vychází z veřejnoprávní regulace, do oblasti veřejného práva. Nicméně z judikatury ESLP vyplývá, že i tato řízení pod aplikaci čl. 6 odst. 1 Úmluvy spadají (viz např. Kiefer proti Švýcarsku, rozsudek ze dne 28. 3. 2000, stížnosti č. 27353/95), nadto řízení o poskytnutí plnění ze strany státu jsou judikaturou ESLP typově považována za řízení se zvýšeným významem pro účastníka (srov. Stanovisko, bod IV.). Dle § 23 odst. 1 a 25 odst.1 Z.č.45/2013 Sb. oběť má za podmínek stanovených tímto zákonem právo na peněžitou pomoc, kterou jí poskytne stát. Peněžitá pomoc spočívá v jednorázovém poskytnutí peněžitě částky k překlenutí zhoršené sociální situace způsobené obětí trestným činem. O žádosti je rozhodováno žalovanou a její rozhodování jede v linii správního řízení. V tomto světle, kdy smyslem peněžitě pomoci je překlenout oběti zhoršenou sociální situaci s přihlédnutím ke shora uvedenému má soud za to, že i řízení o poskytnutí peněžitě pomoci oběti trestného činu je nutné podřadit pod působnost čl. 6 odst. 1 Úmluvy, neboť bylo kladně odpovězeno na všechny tři stanovené otázky. V tomto směru soud nemohl opominout i nejnovější nález Ústavního soudu ze dne 14.10.2020 sp.zn. II.ÚS 570/20. Z těchto důvodů je nezbytné uvedené správní řízení u žalované a navazující soudní řízení posuzovat jako jeden celek až do vydání konečného rozhodnutí ve správním řízení. Do celkové délky řízení musí být započítán nejenom přezkum správním soudnictvím, ale i samotné rozhodování správního orgánů-tedy žalované. Na podkladě aplikovatelnosti Úmluvy bude možné shodně aplikovat i „Stanovisko.“ Délku řízení je nutné ve světle judikatury Evropského soudu pro lidská práva hodnotit jako nepřiměřenou, pokud délka neodpovídá složitosti, skutkové a právní náročnosti projednávaného případu a zároveň spočívá v příčinách vzniklých z působení samotného státu, v tomto případě správních orgánů, nikoliv účastníků řízení. Celkově ve svých rozhodnutích Evropský soud pro lidská práva upřednostňuje globální, celkový pohled na řízení. Lze tolerovat průtah v určité fázi řízení pouze však za předpokladu, že celková doba řízení není nepřiměřená. Při posuzování přiměřenosti délky řízení je nutno vzít v úvahu dvě složky práva na spravedlivý proces, totiž právo účastníka, aby jeho věc byla projednána a rozhodnuta v přiměřené době a zároveň obecný požadavek, aby v řízení bylo postupováno v souladu s právními předpisy a byla zajištěna spravedlivá ochrana účastníků. Již z tohoto důvodu není možné vycházet z nějaké abstraktní, předem dané doby řízení, která by z pohledu § 31a a popř. čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikované ve Sbírce zákonů jako sdělení federálního ministerstva zahraničních věcí, pod č.209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“) mohla být pokládána za přiměřenou. Je třeba přihlížet ke konkrétním okolnostem individuálního případu (srovnej v tomto směru Stanovisko občanskoprávního a

obchodního kolegia Nejvyššího soudu v Brně ze dne 13.4.2011 sp.zn. Cpjn 206/2010). Při posuzování této otázky se soud zabýval jednak celkovou délkou správního řízení a jednak tím, zda v průběhu výše uvedených řízení došlo k průtahům ve vyřizování věci. Celková délka naříkaného správního řízení byla od doby vymezené žalobcem, který ji stanovil od vydání „prvního správního rozhodnutí“ ode dne 15.11.2016, kdy řízení prozatím nebylo skončeno a proto ke dni rozhodnutí podepsaného soudu tak trvá téměř 4 roky. Ve věci se jednalo o řízení se zvýšeným významem pro žalobce, když se jednalo o příspěvek oběti trestného činu. V řízení nebyla zjištěna ze strany správních orgánů období nečinnosti, žalobce k délce řízení nepřispěl. V rámci správního řízení ve věci rozhodovala žalovaná 2x a ve věci rovněž rozhodoval 2x správní soud v rámci třech správních žalob. S ohledem na celkovou délku správního řízení a zvýšený význam řízení pro účastníka s poukazem na typ řízení i přes procesní složitost věci soud po zhodnocení řízení globálně, dospěl k tomu, že žaloba ve vztahu k nepřiměřené délce správního řízení je důvodná. Řízení ve svém souhrnu trvalo nepřiměřeně dlouho. Ve vztahu k námitce promlčení vznesené ze strany žalované s ohledem na shora uvedené úvahy, kdy soud řízení posuzuje jako jeden celek, kdy správní řízení dosud nebylo skončeno, námitku promlčení hodnotil soud jako lichou s tím, že nárok není promlčen za situace, že promlčecí lhůty ve smyslu § 32 odst.3 Z.č. 82/1998 dosud ani nezačala plynout.

14. Dále se soud zabýval otázkou, zda vznikla v osobnostní sféře žalobce nemajetková újma. Evropský soud pro lidská práva ve své judikatuře vychází z vyvratitelné domněnky, že nepřiměřená délka řízení znamená pro stěžovatele morální újmu a žádné důkazy v tomto ohledu zásadně nevyžaduje, neboť újma vzniká samotným porušením práva (srov. Stanovisko). Vzhledem k tomu, že žalovaná ani netvrdila, že by žalobci újma nevznikla, soud vyšel z výše uvedené právní domněnky a vzal vznik újmy na straně žalobce za prokázaný. Konečně se pak soud zabýval tím, zda je dána příčinná souvislost mezi nepřiměřenou délkou řízení a vznikem nemajetkové újmy na straně žalobce. Vzhledem k tomu, že Stanovisko (resp. judikatura Evropského soudu pro lidská práva) vychází z toho, že právě nepřiměřená délka řízení znamená pro stěžovatele morální újmu, neboť tato újma vzniká samotným porušením práva, dospěl soud k závěru, že je dána příčinná souvislost mezi nesprávným úředním postupem a újmou žalobce. Soud tak konstatoval, že všechny tři kumulativní podmínky pro úspěšnost žaloby o náhradu škody nebo nemajetkové újmy proti státu jsou splněny.
15. Soud následně řešil, v jaké výši zadostiučinění žalobci poskytnout. Při stanovení výše odškodnění soud postupoval v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu v Brně, a to zejména se Stanoviskem občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu v Brně sp. zn. Cpjn 206/2010 ze dne 13.4.2011, kdy se soud domnívá, že je možné za každý rok řízení přiznat částku ve výši 15.000,- Kč s tím, že za první dva roky tak částku lze přiznat pouze v poloviční výši s ohledem na skutečnost, že během prvních dvou let je tato újma nejnižší a teprve s plynutím času a prodloužením řízení narůstá. Částku 15.000,- Kč soud považuje za adekvátní s ohledem na celkovou délku řízení. Jestliže tedy v posuzované věci řízení trvalo 4 roky, přiměřené zadostiučinění by odpovídalo přibližně základní částce ve výši 45 000 Kč. Soud však tuto částku dále modifikoval v souladu s ust. § 31a odst.3 Z.č.82/1998 Sb., a to následovně. Základní částku přiměřeného zadostiučinění snížil o 20 % z důvodu procesní, skutkové a právní složitosti řízení a z důvodu počtu orgánů o věci rozhodujících, kdy délka řízení byla ovlivněna i délkou rozhodování ve správním soudnictví. V důsledku postupu správních orgánů a žalobce částku žádným způsobem nemodifikoval, když již učinil závěr o nepřiměřenosti délky řízení. Z hlediska významu řízení pro žalobce soud základní částku již nijak nezvyšoval, za situace, že význam řízení právě promítl do samotného závěru o nepřiměřené délce řízení. Celkově tak soud upravil základní výši přiměřeného zadostiučinění tak, že jej snížil o 20 % a dospěl k závěru, že přiměřené zadostiučinění by odpovídalo částce 36 000 Kč a k této částce zavázal žalovanou(výrok

I..rozsudku). Co do zbytku žalované částky žalobu zamítl (část výroku II.), když pro přiznání vyššího zadostiučinění neshledal důvody.

16. Ve vztahu k požadavku žalobce na zaplacení zákonného úroku z prodlení z dosud nepřiznané částky žalovanou ve správním řízení ve výši 40 000 Kč má soud za to, že tento nárok je minimálně předčasný, když žalobci dosud škoda v tomto rozsahu nevznikla, za situace, že peněžitý příspěvek oběti trestného činu musí být zprvu vůbec přiznán žalobci žalovanou, což je ale otázkou samotného rozhodnutí správního orgánu a nepřísluší vůbec soudu podepsanému zjišťovat, zda žalobce má nárok na zaplacení částky 40 000 Kč, přičemž úrok z prodlení je příslušenstvím částky 40 000 Kč, která však dosud žalobci vůbec nebyla správním orgánem přičena. Proto i do požadavku úroku z prodlení tento nárok zamítl (část výroku II. rozsudku).
17. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 2 o.s.ř. podle poměru úspěchu a neúspěchu účastníků, když žalobce se domáhal celkem dvou nároků, v jednom byl úspěšný a ve druhém neúspěšný, proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho písemného doručení, a to k Městskému soudu v Praze prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí (exekuci).

Praha 27. října 2020

Mgr. Karolína Šorbanová v. r.
soudkyně